

igor pešić MCINTOSH MA 2275 vs. MA 6900

McIntosh MA 2275 je više nego vizualno prepoznatljiv McIntoshev uradak kakvih se sjećamo i iz prošlosti. Ma, čista kopija. Tako su recimo tonske kontrole ostale i dalje prisutne na prednjoj ploči, za razliku od današnjih asketskih uređaja kod kojih su prema "strogoj" definiciji trenutnog state-of-the-art audija dozvoljeni samo mrežni prekidač i kontrolna "ledica". No uvjeren sam da nećete pronaći audiofila koji će Maca ismijati zbog tonskih kontrola ili posvemašnjeg blještavila prednje ploče.

Light show započinje odmah kad ukopčate uređaj, kad pređete iz *stand by* moda u operativni. Ugodna zelena boja logoa tvrtke i opcija svih preklopnika, potenciometra, selektora, te tirkizno plava boja dva VU-metara, lijepa, ali pomalo i zastrašujuća kad ugashite svjetla. Soba jednostavno blješti kao da u svojoj sobi imate neonsku reklamu za omanji bar u prizemlju zgrade u kojoj stanujete. Poradi toga treba pohvaliti preklopnik koji gasi osvjetljenje dva ogromna VU-metra.

GLAZBA

No krenimo na ozbiljnije teme... Na trenutak sam zastao u odabiru materijala, a onda sam shvatio da ovakvi audioprimeri sami (pred)određuju glazbu - izbor Dvoržakove "Simfonije iz Novoga svijeta",

složiti ćete se, bio je sam po sebi posve logičan (New York Philharmonic s Leonard Bernstein za Sony Classical). Silna snaga timpana naprosto je ionizirala vrela ljetna zrak unutar slušaonice. Alonovi Lotusi, kojima sam ponekad spočitavao pomalo anemičan, tananiji zvuk, odjednom su postali stupovi autoriteta unutar moje slušaonice. Omnidirekciono zvučnik gubio se u prostoru, a timpani su živjeli neki svoj život ludo vodeći cijelu "Devetu" vedreći i oblačeći kroz sva četiri stavka. Više nije bilo dvojbi o kojim se cijevima radi u izlazu. Takav tranzistorski kick daje samo KT 88 cijev. Potentnost udaraljki je tolika da sam se čak i zapitao da li je to baš korektno. U toj bojazni potražio sam Schubertovu "Devetu simfoniju" s Brunom Walterom i Columbia Symphony Orchestrom. Već u samom uvodu u stavak zamijetio sam razliku. Onaj šum koji u ono vrijeme nisu uspjeli odstraniti i koji je gušio signal sad je izgubio bezličnost i kao da je dobio boju i prostornost koja se mijenjala s tijekom glazbe. Unosio je dodatnu prostornost i prisutnost u samu izvedbu djela. Mora se priznati da Mac voli glazbu i da samo slušanje s njim predstavlja užitek bez obzira što je sredina nešto manje transparentna i što ponekad uzmanjka pokoji fini detalj u visokima. No to je i odlika KT 88 koju u McIntoshu nisu ni pokušali mijenjati, nego su iskoristili ono najbolje u njoj.

McIntosh jasno poručuje: ne sramite se voljeti sve vrste glazbe, i pogotovo ne sramite se ljubavi spram ritma i bas područja, čak i ako ste ljubitelj cijevi. Ne sramite se ni komfora u vidu tonskih kontrola ili priključka za slušalice.

McIntosh MA 6900 je tranzistorskog ustroja, i samim tim je kompaktnijeg ali i rafiniranijeg izgleda od cijevnog brata. Ako vam to kaže čovjek odan cijevima koji drži da su takvi uređaji po defaultu ljepši od svojih *solid state* parnjaka, onda to doista nešto znači. Jednostavno, MA 6900 je *top end* integrirac u kući, i to znate već na prvi pogled. Moćan, egzotičan, ali i rafiniran, kako svojom video, tako i audio pojavom.

Kako bih komparirao uređaje koristit ću iste glazbene materijale radi točnije i jednoznačnije usporedbe. Tako je Dvorak opet obasjao moju sobu. Silina timpana u ludom plesu batova po napetoj membrani može se slušati samo s tom silinom i suptilnošću zamiranja tonova u prostoru. Jest,

tu sam reverberaciju imao i sa svojim cijevnim odabirom (mogu li tranzistori dobiti veći kompliment?), ali tlak proizašao iz mojih Alona nije inače nalikovao na nešto ovako. Oduvijek je to bio zvučnik, barem u mojim ušima, za rafiniranije sadržaje s nešto manjom basovskom ekspanzijom. A sada, kao da u potpunosti imam druge zvučnike. Cijevni Macov integrirac na testu je srednjotonsko područje ostavio malo stisnuto između izvanredno iznesenih najviših i najnižih dionica. Te vrline i sada su bile više nego zamjetne, ali bez "stiskanja" srednjih tonova. Naprosto su oživjeli tonovi u svim frekventnim područjima. Nanosi boje su sada energični, u debelom zdravom nanosu, ostavljajući prave zvučne kovitlace dok trnu u prostoru. Velika sloboda i olakšanje ono je što karakterizira svaki naredni ton izvedbe. Slično se ponovili i sa Scubertovom "Devetom". Ostali glazbeni žanrovi još su bolje sjeli - Billie Holiday djelovala je čarobno u svojoj oporosti izazivajući pravi ushit.

EPILOG

Cijevni prvijenac iz McIntosha izazvao je ushit kod mene, no ipak ne ovakav kao moćni tranzistorski integrirac. Poželio sam tada tog cjevaša, ali me to "pustilo" kad sam ga vratio. Ne nisam ga zaboravio ali ovaj tranzistorski model je odista bolji, potpuniji, možda i ponajbolji integrirani uređaj koji trenutno možete kupiti. Uvijek sam mislio da će *taj* biti cijevnog ustroja i da sam jednom zauvijek "raskrstio" s tranzistorima, no nikad ne kaži nikad...